

KNIHA V TMAVÉM OBALU

Kniha měla obal z tmavěmodrého papíru. Neprosvítal jím ani název, ani žádný obrázek. Asi byla úplně nová, protože když ji Hanuška otevřela, tichounce v ní luplo.

„Jejda! Promiň, já nechtěla,“ špitla Hanuška a bezděčně pohladila knihu po první stránce.

V příští chvíli překvapeně přimhouřila oči. Dokonce se sklonila, aby se podívala víc zblízka. Zpod dlaně na ni vykukovala holčička. Usmívala se. Na tom by nebylo nic divného. Spousta lidí na obrázcích se usmívá. Hanušku zarazila jiná věc. Nakreslené děvčátko mělo na hlavě úplně stejný klobouk jako ona.

„Páni!“

Hanuška odtáhla dlaň a vtom se stalo něco ještě podivnějšího. Holčička na obrázku na ni zamrkala. Nebo ne? Hanuška si protřela oči. Třeba se jí to jenom zdálo. Podívala se znovu.

„Teda!“

Nezdálo se jí to. Teď jí ta cizí holka z knihy dokonce zamávala. Hanuška zmateně zatékala očima a pohlédla na